

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

[ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΦΡΑΠΙΕ]

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ

— Ναί, κυρία νοσοκόμος, δεν θα κλάψω και θα πάω και τ'α γιατρικά μου, αλλά θα ήθελα τώρα που είναι νύχτα και που όλος ο κόσμος κοιμάται, έξω, από σ'α; που άγγυρνάτε με τόση κλωσούνη στο πλευρό μου, να σ'α; διηγηθώ τ'ος; εγώ είμουν ή αιτία του θανάτου τ'ης κόρης μου, τ'ης πολυκαταρτημένης μου Λένας.

Πρέπει να σ'α; π'α; ότι ή Λένα μου, όταν έφτασε δεκαπέντε χρονών, είχε γίνει πολύ διορφη. Στόν πύργο μου τ'η ζητούσαν να βοηθάω στό ράφιο των άσποροζούχων, εγώ όμως, δεν τ'ην έστειλα, γιατί είλουν χίρια και δέν μου άρεσε καθόλου ή μονξία. Αλλά ή μικρή στενοχωριότανε στήν έξοχη, δτου δέν ύπ'ηρχε τίποτα να τ'ην δωσαδάσ'η, κ' έξ' άλλου οί χωρικτικες; δουλειε; δέν ήσαν γι' αυτ'ην Λοιόν, όταν έφτασε δέκα όχτώ χρόνων, τ'ην άφησα και προσελήφθη στήν ύπηρεσία μιας κ'ριζ'ινη; οίκογένη;ς, ή οποία έκανε τό καλοκαίρι τ'ης σε μια λουτρόπολη τ'ης; έπαρχίας μας.

Στήν άρχή μου έγραψε ταχυτικά από τό Παρίσι και φαινότανε πολύ ευχ'ιωτημένη από τ'ην καινούργια τ'ης θέση. Ύστερα έκαμε κάμποσο να μου γράψ'η και ανάγκαστικα, από τ'ην άνησυχία μου, να τ'ης γράψω π'α; θα πηγαίνα στό Παρίσι γι'α να μάθω τι γίνεται. Α-μέσως; τότε λυβαίνω ένα γράμμα, δτου μου έγραψε ότι ανάγκαστικα ν' σ'φήσ'η τ'ην πρώτη τ'ης θέση και να πάω σε μι' άλλη πολύ καλύτερη από κάθε σημάσι; έξω; από αυτ'ή τ'ην έπιφύλαξη; Δέ μπορούσα να πάω να τ'ην δω, μου έγραψε, γιατί ή κυρία τ'ης είταν μια γυναίκα του ήμικόσμου, πολύ μυστηρι-οιώδης; και δόπιστος.

Άφου, λοιπόν, αυτ'ή μου εξηγούσε ότι ή καινούργια τ'ης θέσι; είταν πολύ πιο έπαφελή; από τ'ην άλλη, μεταλωσα τ'ην αναχωρησή μου. Οί καιροί είναι δύσκολοι, κ' αν ή κυρία τ'ης Λένας είταν κακή; διαγωγής; δέν είχε και τόση σημάσι; τό ζήτημα γι'α μένα είταν ότι στό σπίτι τ'ης ή Λένα θα μ'ά-ζευε άρκετ'ε; οίκονομιά; και θα γύριζε μια μέρα στήν πατρίδα μ' ένα αξιολόγο ποσόν γι'α να παντρεφ'η.

Αλλά ή Λένα μου έγραψε ψέμματα. Τ'ην άληθειά τ'ην έμαθα μόλι; προχθές. Η Λένα μου, καθώ; είταν τόσο διορφη, είχε τραβήξει ένα κομψόμοιο Παρισινό, που τ'ην άπάτησε και τ'ην έκανε μητέρα. Αυτός; που τ'ην άγαπούσε κ' είτανε πλούσιος; τ'ης; ένοχίασε ένα μεγάλο σπίτι, τ'ην έγκατέστησε εκεί και τώρα π'α; είχε κ' υπηρέτριες.

Και πρέπει να όμολογήσω ότι ή καμαριέρα τ'ης ή Ιουλία, που τ'ης είταν άπόλυτως άφοβισωμένη, είταν ένα πολύ τίμιο κορίτσι.

Μήνες και μήνες περνούσαν χωρίς να πληροφορηθώ έμ μέρος τ'ης καμιά καινούργια άλληγή; όποτου τό δυστυχισμένο μου παιδι έπεσε άρρωστο από μηνιγγίτιδα με περιπλοκά;ς. Όταν ή κατάστασι; τ'ης έφτασε σε σοβαρό σημάσι; παράγγειλε:

— Έθλω να δω τ'η μητέρα μου, δέν πρέπει όμως να μάθ'η τ'ην άληθινή μου κατάστασι;. Με νοιάζει υπηρέτρια και γι'α να μη καταλάβ'η τίποτα. Ιουλία, θα φορέσι; ένα δικό μου πενιούρα και θα τ'η δεχτ'η; σ'αν να ήσουν εσύ ή κυρία τό σπιτιού; — και γι' αυτό π'ες άκόμα να βάλουν τό κρεβάτι μου στήν κάμαρή σου.

Ο γιατρός φοβότανε πολύ τ'ην άφιξή μου. "Αχ! είχε δίκιο. Του; έλεγε έμπιστευτικά ότι ή παραμικρή ταραχή; ή παραμικρή σνχλίηση θα έπέφερε τόν θάνατό τ'ης.

Αλλά ή Λένα έπέμενε και δέν μπορούσαν να τ'ης έναντιωθούν περιούσι;οτερο. Τότε ό γιατρός ανάγκαστικα να ύποκύψ'η κ' είπε στήν Ιουλία :

— Ύπακούστε τ'η, δεσποινίς;. Παίχτε τό ρόλο τ'ης κυρίας, γιατί έτσι μπορεί να γελαστ'η ή μητέρα τ'ης;. Πρέπει ν' αποφύγουμε τ'ις σνχληήσεις; οί όποιες θα τ'η θανατώσουν;. Συστήστε ποσάντων στή μητέρα τ'ης να μένη πολύ λίγο δίπλα στήν άρρωστη, και να μη τ'ης

μιλά καθόλου.

Μα οί καλύτερες προφυλάξεις δέν μπορούν να έμποδίσουν τό μοιραίο. Μόλι;ς λοιπόν έφθασα στό Παρίσι, είνα δεκτ'ή από τ'ην Ιουλία, που φορούσε ένα φόρεμα με δαντέλλες; ή όποία και μου διαβί-βασε τ'η; παραγγελίε;ς του γιατρού.

— Να, είτα μέσα μου, μια γυναίκα που δέ μου άρέσει καθόλου με του; φαλιπταλάδες τ'ης και τ'ις συστάσεις τ'ης;. Μ αυτ'ή που μου λέει θέλει φυσικά να έμποδίσ'η διαφόρου; άποκαλύψει; εις βίον; τ'ης;.

Ηδ'να τ'ην κόρη μου σε πολύ άσχημη θέση;. Δέ μιλούσε δόλου και μόνο μου έγνεψε με τό κεφάλι και με τ'α μάτια;. Είταν άδύνατη; εξ-υπλημένη; αυτ'ή που πρό τεσσάρων χρόνων είτανε τόσο διορφη; τόσο παχιά και δ'ροσερή;.

Τότε μ' έπισσε ένας θυμό; έναντίον του Παρισιού που σου παίρ-νει τό παιδιό και σου τ' αφήνει σε μι' τέτοιε; κατάστισι;.

Κάθησε δίπλα στό κρεβάτι τ'ης; και άρχισα να τ'ης; λέω με τ'ην ύπόθεσι; ότι τ'ην άνακούριζα; :

— Η κακή μοίρα σ' άνίγχασε να υπηρέτ'η; αυτ'ή τ'η βρωμογυ-ναίκα;. "Α! θα τ'ην καταστήσω υπεύθυνη τ'ης; άρρώτικει;ς σου;. Χω-ρίς άλλο οί πολλές δουλειε; σ' έκαναν να πέσι;ς στό κρεβάτι;. Οί έξουτελισμοί; ή κόυ-ρασι;... Θα τ'ην σιγ'λώσω;... Θα τ'ης; δείξω;...

— Κ έλεγα, κ' έλεγα μ' αυτό τόν τό-ο, πι-στεύοντι;ς πως παρηγοούσα τό δυστυχισμένο μου κορίτσι! Φαντασθήτε πόσο ύπέφερε;. "Όταν μάλιστα τ'ης; είπα ότι θα πάω να καταγγείλω τ'ην κυρία τ'ης στήν άστυνομία; ή μαρτυ; ύψωσε τα χέρια τ'ης χωρίς άλλο γι'α να τ'ην εύπλαχιστώ; μ' ένα με μι' φρικτ'ή ειρωνεία; τ'ης; ξαναείπα τ'η καταδίχη μου, τ'η καταδίχη έναντίον όλων των γυναι-κών που βγαίνουν από τόν τ'ιο δρό-ο.

"Ας φωνά; τό κουδούνι τ'ης; πόρτας άρχισε να κτυπά δυνατά;. Είξαρη π'α; ή Ιουλία είχε βγ'η δ'ω κ' έτρειζε ν' άνοξ'ω;. "Ενι;ς κύριος; κ'ιλοτυμένος; τ'υγενη; κ' ένα παιδιό τριών χρόνων περίτου παρουσιαστ'ηκαν;. Δέν έξω ποιά προσιόσημα τόν έμποδισε να μιλήσ'η έλεύθερα; :

— Έρχομαι... μου έγραψ'ην.

Εγώ του άπάντησα άπότομα; :

— Έρχεσθε γι'α τ'ην κυρία; βγ'ησε δ'ω;. Δέ γτυπούν δ'ως έτσι τ'ην πόρτα; έχομε άρρωστη μέσα κ' εγώ είμαι ή μητέρα τ'ης;.

Εν τούτοι;ς έκείνη;ς τό παιδάκι και προ-σπαθούσα να θυμηθώ αν τό είχα συνιτ'ησει άλλου; πουνεκά;.

Μαντεύετε; ήταν τό παιδιό τ'ης κόρης; μου κ'ό πατέρας του, που αυτ'ή του; είχε προσκαλέσει γι'α να του; δ'η;. Κ'εγώ, κυρία, του; έ-διωξα έτσι!

Η Λένα περίμενε με άγωνία; ενώ πέθαινε από τ'ην ταραχή; από τ'ην δόδ'νη;. Εγώ—συνελθ'ωνοντας τό δολοφονικό μου έργο—τ'ης; λέω τι συνέβη;.

"Αχ! κυρία, αυτό τό τελευταίο χτύπημα;.

Η κόρη μου έπισσε τό κεφάλι τ'ης με τ'α δυό τ'ης χέρια; βγά-ζοντι;ς αναρ'ηδες κρηναγ'ε; ενθ' ένας λούζγκα;ς άδιάκοπος; τ'ην έπνιγε και άνασκιζτούσε από τ'ην άγωνία; του θανάτου που είχε φτάσει;.

Η άμοιρη Ιουλία είχε γυρίσει και περίμενε στή διπλανή κάμα-ρη;. Τ'ην έφώναζε σ'αν τρελλή; :

— Έλα, π'ιλογυναίκα; να δ'η; τό έργο σου! Καταραμένη να είσαι γι'α πάντα εσύ κ' οί διοισί; σου!

— "Αχ! Θεέ μου, είκανε ή Ιουλία; χλωμή; εξαγριωμένη;. Κι' ά-μέσως; π'άνει και ξεσκίζει τό νταντελένιο φόρεμα τ'ης; και φαίνον-ται από μέσα ή ποδιά και τ'α καθημερινά τ'ης; ρούχα;. Πέφτει γο-νατιστ'η με λυγμού; μπρός στό κρεβάτι κ' άρχίζει να φιλά τ'η κρημασμένο χέρι τ'ης; Λένας; φωνάζοντας; :

— Κυρία!... Κυρία!...

LEON FRAPIÉ

